

KRČMAR

V Betlehemu, kjer se je rodil Jezus, je bila gneča. Prenočišča so bila zasedena in za Jožefa in Marijo ni bilo primernega prostora. Hodila sta po mestu in iskala, vendar vse zaman. Prišla sta tudi do krčmarja, ki je bil usmiljenega srca. To je zgodba tega krčmarja. Povedal jo je vsakemu človeku, ki ga je hotel poslušati.

»Mi, judje, imamo gostoljubje zapovedano. V naših domovih je vsak popotnik dobrodošel. Dolžni smo ga sprejeti v hišo, mu ponuditi hrano in pijačo ter po potrebi tudi prenočišče. Ljudje smo le popotniki na tem svetu. V resnici ni nič našega, ker smo vse prejeli od dobrega Boga. Ko bomo umrli, bomo vse zapustili, nič ne bomo vzeli s seboj. Zato sprejemamo popotnike. Moja hiša je tudi njihova. Prav tako hrana, pijača in ležišče.

Cesar je hotel vedeti, koliko ljudi živi v naši deželi. Ukazal je, da se morajo vsi prebivalci registrirati. Veliko ljudi je prišlo v naše mesto. Vsi, ki so izvirali od tod. Nekega dne je na vrata potrkal mlad par. Ko sem odprl vrata, sem pred seboj zagledal mladega in postavnega moža. Bil je oblečen kot popotnik. Za njim sem videl osla, na katerem je sedela moževa mlada žena. Že po obleki sem videl, da nista ravno premožna. Utrujena sta bila in njuno živinče se je le težko držalo na nogah. Vljudno me je pozdravil in vprašal, če bi se pri meni našlo kakšno prosto mesto, kjer bi lahko z ženo prenočila. Pogledal sem njegovo ženo. Iz oči ji je odsevala utrujenost. Obšel me je nenavaden, prijeten drget. To nista bila navadna popotnika. Nikakor. Nekdo je bil z njima in ju varoval z močno roko.

Na vsak način bi jima rad ustregel, vendar nisem mogel. Poklical sem ženo in jo vprašal, če ima kakšen predlog. Žena je videla, da bo mlada žena na oslu kmalu rodila. Potrebovala sta torej varno streho nad glavo. Kraj, kjer ju ne bodo motile množice ljudi in njihovo vpitje. Sam pri sebi sem razmišljal: 'Kam naj ju napotim? Kam?'

Nenadoma sem se spomnil rešitve, ki ni bila ravno najboljša, vendar v tistem trenutku boljše tako in tako ni bilo. Napotil sem ju na svoj pašnik. Vedel sem, da je na tistem pašniku votlina, ki bi bila primerna za bivanje. Bila je prostorna in suha. V njej je bilo dovolj sena za mehko ležišče. Žena je iz hiše prinesla celo naročje blaga, ki ga bosta lahko uporabila za pripravo ležišča in tam povila novorojenca. Možu sem dal torbo, polno hrane, in steklenico vina. Vse sta hvaležno sprejela in odšla proti votlini, kamor sem ju napotil. Čez nekaj dni sta se vrnila, da se mi zahvalita. Žena je v naročju držala sina in sijala od sreče. Bil sem prevzet in navdajal me je nebeško prijeten občutek.«

Naloga: Naber mah za domače jaslice.

PES ČUVAJ

Na vsakem pašniku imajo pastirji štirinožnega pomočnika. Psa, ki jim pomaga preganjati zveri, da ne razženejo črede in ubijejo kakšne ovce. Prav tako pa znajo pravi pastirski psi poiskati izgubljene ovce ter držati čredo skupaj, da se živali ne razkropijo predaleč.

Ob ognju na pašniku je ležal star pes in se mučil s kostjo, ki mu jo je vrgel pastir. Bil je prestar, da bi tekal za ovcami ali preganjal zveri. To delo je prepustil mlajšim in močnejšim članom pasjega krdela. Kmalu se mu je pridružil mladič, ki se je šele učil pastirskih veščin. Prosil ga je, da mu pove zgodbo o Jezusovem rojstvu. Začel mu je pripovedovati zgodbo, ki jo je že neštetokrat ponovil, vendar se ni nikoli naveličal.

»Bila je topla in jasna noč. Luna in zvezde so to noč sijale posebej močno. Videlo se je, kot ob belem dnevu. Čreda je bila

nenavadno mirna. Tudi pastirji so se pogovarjali bolj potihlo kot navadno. Globok mir je legel na pašnik. Tako lepega večera in tako mile noči nisem doživel ne prej ne pozneje.

Nenadoma so se zaslišali koraki. Takrat sem še odlično slišal. Po korakih sem natanko vedel, kdo prihaja in kakšni so njegovi nameni. Ti koraki so bili drugačni od vseh. Slišal sem kopitljajne osla, ki je nesel tovor, in stopinje utrujenega moža. Takoj sem vedel, da niso nevarni za čredo. Vseeno sem zalajal, da sem pastirje opozoril na prišleke. Ko so se približali, sem začutil neko milino, ki so jo širili okoli sebe. Zlasti mlada žena, ki je sedela na oslu. Ne znam opisati tega občutka. Bilo je lepo kot v nebesih.

Pastirji so prišleke sprejeli in jih pospremili v votlino. Šel sem do vhoda votline in videl pastirja, ki je pripravljala ležišče za tega moža in njegovo ženo. Čudno se mi je zdelo, ker pastirji navadno nikoli ne počnejo tega. Tokrat je bila izjema. Pastirice so hitele pripravljati toplo vodo, čiste brisače in plenice. Takrat sem videl, da se ženi bliža čas poroda. Zato sem se umaknil od vhoda ter pozorno gledal in poslušal okoli sebe. Želel sem jih kar se da budno varovati. Slišal sem vsako bilko, ki jo je veter zazibal.

Ko se je zaslišal otroški jok, sem zopet prišel k vhodu votline. Mlada žena me je pogledala z nasmehom, kot bi vedela, da sem jih varoval. Ko sem se približal, mi je ponudila svojega otroka, da sem ga lahko povohal. Še danes imam v nosu ta čudoviti vonj. Imel sem občutek, kot bi se mi tudi otrok zasmel in me pobožal po kožuhi. Bil sem tako srečen, da bi lahko kar umrl. Pa nisem, da vam lahko vedno znova ponavljam zgodbo o tem čudežnem večeru.«

Naloga: Vprašaj mamo ali očeta,
če ima zate kakšno delo in ga opravi.